

snpk Silva
Lhini kumari dissanayake

නිරුවත්
ගැටුණු

5



5

එදා රැ නිදා ගන්න ඇදට ආවත් රශ්මිට නින්ද අහලකටවත් ආවේ නෑ. හිත එහෙ මෙහෙ දුවන්න ගත්තා, මොනාද මේ සිද්ද වෙන්නේ කියලා තමනටත් තේරුම් ගන්න බැරි තරමට හිත ව්‍යාකූල වෙලා තිබුනේ. රාජු එවපු කොළ කැලි ඔක්කොම ටික අරගෙන ආයේ මුල ඉඳල දහපාරකට වැඩිය ආයේ ආයේ කියවද්දී නොදනුවත්වම වගේ ඇඳල හිබුන ලාවිඩුව ඇරලා ඒකෙ තිබුන magazine එක අරගෙන පිටු එකින් එක නිදහසේ පෙරලන්න ගත්තේ වෙනද තිබුන ඇලි මැළි ගතිය වෙනුවට අලුත් ප්‍රබෝදයකින් හිතම පිරිලා වගේ දැනෙන්න ගත්තා.

කෙල්ල ඒවායේ තියෙන පින්තූර එකින් එක දකිද්දී. ඒවා බලද්දී මුළු ඇහම රත් වෙගෙන හුස්ම වැටෙන වෙගෙන් වැඩි වෙනවා කියලා දැනුනේ හිතට ආසාව වගේම, එකේ තියෙන එක එක විදියේ පිරිමි ලිඟ දකිද්දී ඉබේම වගේ ඊයේ තමන්ගේ ආය ඇස්සේ එල්ලී එල්ලී තිබුණු රාජු ගේ ලිගුව මේකේ තියෙන ඒවා එකිනෙක සංසන්දනය කරන්න ගත්තේ ඇයි කියලා රශ්මිටම හිතා ගන්නා බැරි වුනා.

ඊළඟ පිටු කීපය පෙරලද්දී ලස්සන ගැනු කෙනෙක් සම්පූර්ණ නිරුවතින් පිරිමියෙක් ඉස්සරහ දනගහගෙන ලිඟුවක් කටේ දාල උරණ පින්තූරයක් දැක්කම රශ්මිගේ කෑතුහලේ එන්න එන්නම වැඩි වෙන්න ගත්තේ

‘රියා.. මේ මොකද්ද මේ ගැනු කෙනා කරන්නේ? ඇයි මේ විදියට කටේ දාල උරන්නේ?’ කියලා හිතන ගමන්,

මේ දේවල් ගැන ලොකු අවබෝධයක් නොතිබුන නිසාම වයස 30ක් වුනත් මෙව්වර කාලෙකට නොදැනුන දේවල් තමන්ගේ ශරීර කුඩුව ඇතුලේ සිද්දවෙනවා නේද කියලා රශ්මි කල්පනා කරන්න ගත්තා.

ඒ එක්කම තමන්ගේ යටි බඩ සහ යෝනි ප්‍රදේශය පුරාවට හීනියට රිදුමක් එක්ක හිරිවැටිලා වගේ මොනවදෝ වෙනවා කියලා කෙල්ලට දැනුන නිසා **magazine** එක එහෙමීම වහල පැත්තකින් තියලා මුනින් අතට හැරිලා ඇස් දෙක තදින් පියා ගත්තේ හෙට උදේ රාජු කිව්වා වගේ ශ්‍රේෂ්ඨ එකක් එවනවා කිව්වේ මොනාද කියලා හිත හිතා. වැස්ස එක දිගටම සැරටම වැස්සත් රශ්මි උදෙන්ම ඇහැරුනේ මොකද කියලා රශ්මිට වත් හිතා ගන්න බැරි උනා. 6 වෙද්දී ඇහැරුන රශ්මි උදෙන්ම වොෂ් එකක් දාල ලැස්තී වෙලා උදේට කන්න ‘ලැවරියා’ වගයක් හදලා පර්සල් දෙකකුත් හදාගෙන ‘කිරි තේ’ එකක් එක්ක ලැවරියක් රස විඳින ගමන් තමයි පාර බලාන හිටියේ කසුන් කොයි වෙලේ හරි ඒව් කියලා හිත පුන පුනා කියපු නිසායි.

එහෙම ඉන්න වෙලාවේ රශ්මිගේ ෆෝන් එකට මැසේජ් එකක් එන සද්දයක් ඇහුන නිසා ෆෝන් එක අත අරගෙන බැලුවේ කාගෙන්ද ඒ වෙලේ මැසේජ් එන්නේ කියලා.

මැසේජ් එක open කරලා බලද්දී කෙල්ලගේ හද වගේ සුකිරි මුහුණ වේලිච්ච කපු ලෙල්ලක් වගේ කලුවෙලා ගියේ, මේ වෙන නොමිබර් එකකින් මැසේජ් එවන්නේ මන්ත්‍රී වෙසිගේ පුතා බව තේරුනාට පස්සෙයි.

“ආආ සිස්ටර් වෙස්. උබේ මයිල් හුත්ත සිතලේ ගැහි ගැහි ඇති නේද? හිහි කඳුකර වැස්සේ හුත්ත කනත්තේ කීවාලු හිහි. කොහෙද තොගේ මානක්කර කම ඉහට ගැහුවා නේ හුත්ති, නිකං වේලි වේලි කකුල් දෙක අස්සේ තියෙන හුත්ත ප්‍රයෝජනේට ගත්තනම් නං අද මෙහෙට වෙලා ෂපාන් එකේ ඉන්න තිබ්බා, මටත් සැපක් දිගෙන. හැබැයි අදටත් මගේ පයිය ඔයාගේ හුත්ත තාම ඉල්ලනවා මැණික. මොකෝ කියන්නේ? තාම පරක්කු නෑ හැබැයි. මගේ යෝජනාවට කැමති වුනොත් හෙටම ආයේ මෙහෙ මිවුසියස් එකටම පත්වීම හදල දෙන්න පුළුවන් එක කෝල් එකෙන් තේරුනාද හුත්ති ?”

රශ්මිට ඒ මැස්සේ එක දැක්කම හිතා ගන්න බැරි උනා මොකක්ද කරන්නේ කියලා. එකෙ කියලා තිබුන කුණුහරුප වලට වෙනද කියවද්දී දැනුන තරහ කේන්තිය දැන් නොදැනුනේ මොකද කියලා රශ්මි කල්පනා කරන්න ගත්තා. රාජු ඒ දේවල් කියන නිසාම රශ්මිට දැන් දැන් ඒ වචනවල වෙනද දැනුන පිළිකුල් සහගත බව නොදන්නේ මන්ද කියලා කෙල්ල කල්පනා කරන්න ගත්තේ ෆෝන් එක පැත්තකින් තියලා.

“සිස්ටර් රශ්මි !!!”

ටික වෙලාවක් යද්දී කෙල්ල කල්පනා ලෝකෙන් මිදුනේ කවුද කතා කරන සද්දේ ඇහිලයි. බලාපොරොත්තුවෙන් හිටපු කෙනා ඇවිත් කියලා දැනුන ගමන් පය ඉක්මන් කරලා ඇවිල්ල දොර ඇරියේ හරියට තමන්ගේ පෙම්වතා බලාපොරොත්තුවෙන් ඉන්න කෙල්ලෙක් වගේ ඉවසිල්ලක් නැතුව. ඒත් කසුන් කොල්ලා ඉදිරියේ තමාගේ තත්වේ රැක ගන්න ඕන නිසාම ටිකක් ශේෂ එකේ කපා කරන්න කෙල්ල හිතාගත්තා.

“අහ්න් කසුන් පුතානේ?.. මොකද මේ උදෙන්ම ඇවිත්?”

“රාජු මාමා කිව්වා උදෙන්ම මේක සිස්ටර්ට ගිහින් දෙන්න කියලා!”

“අනේ ඔයාටත් කරදරේ නේද ? ඒක නෙමේ රාජු මාමට කොහොමද දැන්?”

“ඔය ඉන්නේ සිස්ටර්”

“තාම වැස්ස අඩුවක් නෑනේ මට ගිහිල්ල බලන්නවත්?”

“අපෝ මේ වැස්සේ සිස්ටර් එලියට බහින්න යන්න එපා. අන්න පහල දුම්බර දෙතියත් නාය යනවා කියලා එහෙ අයව පල්ලියට ගෙන්න ගත්තා ෆාදර් ඊයේ රැ”

“අප්පා එහෙමද? ඔයාලට කරදරයක් නෑ නේද පුතේ?”

“නෑ සිස්ටර් අපිට කරදරයක් නෑ..?”

“මෙන්න සිස්ටර් මේක”

“අහන් උදෙන්ම මොනාද දන්න නෑ නේද රාජු මාමා එව්වේ?”

“දන්නේ නෑ සිස්ටර්. මේක ගිහින් දෙන්න කියලා තමා කිව්වේ නං?”

“කමක් නෑ දෙන්නකෝ. අහන් තව එකක් පොඩ්ඩක් ඉන්න කසුන්. ඔයාටත් එක්කම මං ලැවරිය වගයක් එතුවා. මේක ඔයාට , මේක රාජු මාමාට, රාජු මාමගේ එක දීල ඔයන් ගෙදර ගිහිල්ල කන්න හොදේ?”

“අනේ සිස්ටර් මං උදෙන්ම පොල් රොටි කාල ආවේ හරි හරි ඒකට කමක් නෑ පුනේ. හැදෙන කොල්ලෝ නේ. හොදට කන්න පුළුවන් නේ?”

එහෙම කියලා කසුන් දුන්න බෑග් එක අරගෙන තමන් ගේ කාමරේට ගිහිල්ල මල්ල ඇතුලට කුතුහලයෙන් වගේ අතදාල එලියට අරගෙන බැලුවේ ඊයේ එවනවා කිව්වා දේද එවල තියෙන්නේ කියලයි.

නිල් පාට සාය අතට අරගෙන දිගුරල බලද්දී ඉස්සරහ තෙත් වෙලා බයින්ඩර් ගම් වගේ මොනාද තියෙනවා දැක්කම කෙල්ල ඇගිල්ලෙන් අතගාල බලද්දී සෙවල සෙවල වගේ දැනුනා නිසා හිතට අමුත්තක් දැනුනා, ඒවගේම ආපු තද වෙරළ මල් සුවඳකුත් සෙවල වලින් එන්න ගත්ත. ඊයෙන් මේකම දැනුන නිසා කෙල්ලට මේක එව්වර අලුත් දෙයක් වුනේ නෑ.

ඊට පස්සේ ආයෙම බෑග් එක බැලුවේ මොනාද ලියල එවල තියෙන්නේ බලන්න හිතාගෙන. ඇතුලේ කොළ කැල්ලක් තියෙනවා දැක්කම රශ්මිට කට කොනට හිතාවක් ඇවිල්ල ඉක්මනට එක අරගෙන කියවල බැලුවා, ඉවසිල්ලක් නැතුව වගේ.

“සිස්ටර් ඔන්න මං කිව්වා විදියට උණු උණුවෙම බඩු එවල ඇති. බලන් කොහොමද කියලා. ඊයේ පයිය කියන්නේ මොකද්ද කියල ඇහුවා නේද? පයිය කියන්නේ අර එදා මං ඔයාගේ සාය ඇඳලා ඉන්නකොට ඔයා හොරෙන් හොරෙන් බැලුවේ මගේ කකුල් දෙක මැද්දේ එල්ලිලා තිබුන එක. අන්න එකට තමයි පයිය කියන්නේ. තේරුණා නේද?, ඊයේ මුළු රැම පයිය කෙලින් වෙලා තිබුනේ ඔයාගේ මේ සාය ඇඳගෙන ඉඳල. උදේ වෙද්දී පයිය මෝල්ගහක් වගේ වෙලා තිබුනේ ඔයාගේ සිනිදු සායේ ඇතිල්ලිලාම. ඔන්න ඉතින් හොඳට පයිය සායේ ඕනාගෙන්ම අතේ පාරක් ගහල කැරි ලෝඩ් එකක් ම එව්වා උණු උණුවෙම. බලල කියල එවන්නකො කොහොමද කියලා සිස්ටර්. තව මං ආසයි සිස්ටර්ගේ ජංගියක් ඇඳලා මේ විදියටම තෙත් කරලා එවන්න.”

රශ්මී ඒ වචන කියවල ඉවර වෙද්දී පසුව ගැහෙන්න අරගෙන හුස්ම වැටෙන වෙගේත් එන්න එන්නම වැඩි වෙන්න ගත්තා. රාජු තමන්ගේ සාය මුළු රැ පුරාම ඇඳගෙන ඉඳල මේ විදියට තමන්ගේ ලිංගුවේ පහසු විඳලා ඒකෙ ප්‍රතිපලේ එවල තියනවා කියලා හිතෙද්දීත් රශ්මීට හිතා ගන්න බැරි වුනා මම මේ මොනවගේ තත්වෙකටද පත් වෙලා ඉන්නේ දෙයියනේ කියලා.

අනික තමාට වසා වසස අවුරුදු 25-30 ක් වැඩි මනුස්සයෙක් එක්ක මේ වගේ සංවාදයක් කිරීමත් අමුතුවයි කියලා කෙල්ලට හිතුවා. ඊටත් වඩා තමා කවුද මොනාද කරන්නේ කියන දේ දැන් එන්න එන්නම අමතක වෙනවා වගේ හැගීමක් දැනෙන්න ගත්තේ. එන්න එන්නම තාමත් දැන් මේ දේවල් වලට වහල් වෙනවද කියල හිතට බයකුත් දැනෙන්න ගත්තා. මේවා කොහෙන් කෙලවර වේවිද කියලාත් හිතන ගමනුයි. ඒ මොන දේ උනත් දැන් දැන් තමන්ට තමන්ව පාලනය කරගන්න බැරි තත්වෙකට පත් වෙලා රාජු කියන කියන දේවල් ඔස්සේ හිත යනවා නේද කියලා කල්පනා කරන්න ගත්තා.

කසුන් එළියේ ඉන්නවා කියලා එක පාරට මතක් වුන නිසා රශ්මි කොලයක අරගෙන ලියන්න කල්පනා කරන්න ගත්තේ මොනාද ලියන්නේ කියලා හිතාගන්න බැරුව,

“අහ් රියා අංකල්. ඔයාට නං දැන් කිසිම ලැප්පාවක් නෑ නේද? මේ වචන කියන්නේ. මං ඒක ගැන ඇහුවේ දන්නේ නැති නිසා නේ?. මොනාද මේ කියලා තියෙන වචන. මේ කිසි දෙයක් මං ජීවිතේට අහලා නෑනේ. ඔයා ඔය විදියට හැමෝ එක්කම කතා වෙනවද? තව කා එක්ක මේ වගේ වචන කියනවද දන්නේ නෑ නේද? කියන විදියට නං හොඳ පළපුරුද්දක් තියෙනවා වගේ කෙල්ලන්ට මේ දේවල් කියලා. මොනාද අර කැරි කියලා තිබුනේ. ඒ මදිවට මගේ පංගියකුත් ඉල්ලලා ලැප්පා නැතුව. කොහොමද එහෙම කතාවක් කිව්වේ අංකල්. මගේ යට ඇදුම් මොකටද ඔයාට???”

ඊට වඩා දෙයක් රශ්මිට ලියාගන්න බැරි උන නිසා කොල්ලේ නවල අරන් ගිහින් පාර්සල් දෙකක් අතේ තියාන ගිවිය කොල්ලට පෙන්නම රාජුගේ පර්සලේට කොල කැල්ල දැම්මා.

“පුතේ ඔයාට පුළුවන් නේද මේක රාජු මාමාට ගිහින් දෙන්න, කරදරයක් ද මන්දා?”

“අනේ නෑ සිස්ටර් මම ගිහින් එන්නම්?”

“මටතක් කරලා ලැවරිය කන්න ඕන හරිද?”

“ඒවා අමතක වෙන්නේ නෑ සිස්ටර් හිහි ”

“මමම ”

කසුන් ගිය ගමන් ඉක්මනින්ම බංගලාවේ ඉස්සරහ දොර වහලා කාමරේට ආපු කෙල්ල රාපු එවලා තිබ්බ සාය අතට අරගෙන හොඳට තෙත් වෙලා තිබුන තැන අතගාල බැලුවේ ඇඟිලි වලින් දැනෙන සෙවල සෙවල ගතියට ආස හිතුනු හින්දයි. මුලදී හිරිකිතක් වගේ දැනුනත් ඒක අමතක කරලා හිතට දැනෙන අමුතු හැගීම් එක්ක දිගටම ඒ සෙවල ගතිය ඔස්සේ ඇඟිලි එහාට මෙහාට ගෙනියන ගමන් නහයට ලං කරලා සුවද බැලුවේ ඊයේට වඩා නැවුම් සුවදක් නහය දිගේ මොලේ ඇතුලටම කිඳා බහිනවා වගේ දැනුන නිසායි. විනාඩියක් විතර එක දිගටම ඇස් දෙක පියාගෙන ඒ සුවද විඳිනකොට කෙල්ලට ආසාවක් ආවා ඒ සාය ඇඳලා බලන්න, රාපු ගේ ශුක්‍රානු එක්කම. ඒ සිතුවිල්ලෙන්ම ඇඳලා හිටපු සායයි, රෝස පාට වුල් ජංගියයි ඔක්කොම ගලවල දාල ඒ සාය ඇඳගත්තේ ඕන දෙයක් වෙද්දෙන් කියලා හිතන ගමන්. ඒ කරලා කෙල්ල අර මැගසින් එක ආයෙන් බලන්න ගත්තේ අමුතුවම පිලිත්ගස් ගොඩක් හිතේ මෝදුවන උදෑසනකයි.

පැය කිහිපයක් රාපුගෙන් පිළිතුරක් බලාපොරොත්තුවෙන් හිටපු රශ්මි නොදැනුවත්වම කාලය පැය දෙක තුනක්ම මැගසින් එක කියවමින් කාදමන්නට වුණා. ඒත් රාපුගේවත් කසුන්ගේවත් හෙවනැල්ලක්වත් බංගලාවේ දොර ඉස්සරහ හොල්මන් කරනවා ඇයට බලාගන්නට නොහැකි වුණා. වැස්ස තරමක් බාල වී තිබුනත් හමන හුළං නම් වෙගේ අඩුවෙලා තිබ්බ නැ.

රශ්මිට හිතුවේ “එකපාරටම මේ මිනිහාට මොකද උනේ?” කියන එකයි. ඇත්තටම රාපුගේ සුංගාරාත්මක කතාවලට ඇබ්බැහි වෙලා වගේ හිටපු කෙල්ල පැය කිහිපය ගත කළේ හරිම අසහනයෙන්. අපිත් හරියට ඒ වගේ නේ මොකක් හරි පොතක් හරි හොඳ චිත්‍රපටයක් හරි බලද්දි ‘ඊළඟ කොටසේ මොනවා වෙයිද?’ කියලා හිතාගන්න බැරි වෙලාවක තියෙන ප්‍රභූප්පාජනක හැඟීමකින් රශ්මිගේ සිත වෙලී යන්නට වුණා.

බැරිම තැන කෙල්ල සුදු තීන්ත ආලේපිත හතරැස් විදුරු සහ ලී වලින් නිම කල බංගලාවේ ඉස්සරහ දොර “කිරි කිරි” සද්දෙන් විවුර්ත කර පෝටිකෝවේ ගල් පඩියක් මත හිඳගත්තා.

“මුත් දෙන්නට මොන යකෙක් ගැහුවද?”

විනාඩි කිහිපයක් තමන්ට මිදුම මැදින් විටෙක පෙනෙන නොපෙනෙන වමන්කාරජනක චිත්‍රයක් වත් පරිසර රසවිඳින්නට උනා.

පරිසරයේ ද සුළුගේ “හෝ” හඬ මිස කිසිම හාහුවක් නොමැති නිසා රශ්මි මොහොතකට තමන් තනිවී ගෙවන ජීවිතය පිළිබඳව මනසින් තමා සමගම වාදයේ පැටලෙන්නට වුණා.

“තව ටිකක් වෙලා බලලා පල්ලෙනාට බැහැලා ඡාපුලගේ ගෙවල් පැත්තේ යන්නත් හිතයි” බංගලාවේ දොරකඩ පඩියේ ඉඳගෙන හිටපු රශ්මි තමන්ටම මුමුණා ගත්තා.

“ග්‍රින්.....ග්‍රින් ”

එතකොටම ගෙදර තිබුණු රැහැන් සහිත දුරකථනය නාද වෙනවා කෙල්ලට ඇහුනා. රශ්මි එකපාරටම නැගිටලා දුටගෙන සාලෙට දුටගෙන ගියේ ඒ කථා කරන්නේ ඡාපුවත් ද කියන සැකය නිසයි.

“හෙලෝ.....”

“හෙලෝ සිස්ටර්.... මම මේ ෆාදර් ග්‍රැන්සිස්”

“අනේ ෆාදර් බලන්නකෝ මාර වැස්සක් නේ වහින්නේ?”

“ඒකනේ සිස්ටර්... අපේ කොට්ඨාශේ පහළ මායිමේ එක පැත්තක ගෙවල් හයක් හතක් නාය ගිහිල්ලා ලූ, ඒ කට්ටිය දැන් තාවකාලිකව ඉන්නේ අල්ලපු ගමේ තියෙන ගෙවල් කීපයකලු”

“අනේ එහෙමද ෆාදර්... දෙවියන්ගේ පිහිටෙන් කාටවත් ජීවිත හානියක් නෑ නේද?”

“හොඳ වෙලාවට අපි කලින් අයින් වෙන්න කියලා දැනුම් දීමක් කරල තිබ්බ හින්දා ජීවිත ටික බේරලා තියෙන්නේ”

“මමම”

“අපි මේ පල්ලියෙන් ඒ කට්ටියට අවශ්‍ය අඩුම කුඩුම ටිකක් අරන් යන්න හදන ගමන් සිස්ටර්?”

“අහ්න් මමත් එන්නද ෆාදර්?”

“නෑ නෑ අද අපි ඉක්මනින් ගිහින් එන්න යන්නේ සිස්ටර් දැන් මේ පාසලා තිබ්බට අද රෑ ට හොඳටම වහින ලකුණු තියෙන්නේ?”

“අනේ ෆාදර් ට පුලුවන්ද? තනියම කරන්න?”

“මට මොන තනියක් ද සිස්ටර් ගමේ කොලු ගැටයෝ කීප දෙනෙකුයි, අහ්න් රාජුත් ඉන්නවා ඒ හොඳටම ඇති”

“අහ්න් රාජුත් ගමන යනවද?”

“ඔව් ඇයි සිස්ටර් රාජුට කියලා මොනවා හරි කරගන්න තියනවද?”

ෆාදර් එහෙම අහපුවාම කෙල්ල ඩිම් වෙලා ගියා. ඒ මොකද රාජු අද තමන්ගේ කකුල් දෙකයි, කොන්දයි මසාප් කරන්න කොහොමත් ප්ලැන් කරගෙන ඉන්න ඇති නේද කියලා රස්මිට කලින් හිතූන නිසා.

“නෑ නෑ විශේෂයක් නෑ මටත් උදවුවකට හරි ඉන්නේ මිනිහා විතරයි නේ ෆාදර්!”

“අහ්න් ඒක මිසක්කල් අන්න ඊයේ කකුලත් පෙරලගෙන ආරංචි ඇතිනේ සිද්දිය?”

“ඔව් ෆාදර් බංගලාවට ඇවිත් යනගමන් තමා ඔය අකරතැබ්බ වෙලා කියෙන්නේ?”

“මොනවා මට කීවේ කඩට ගිහින් එද්දී ලිස්සලා වැටුනා කියලනේ?”

“වෙන්නත් ඇති සමහර විට මම දුන්න බඩු ලිස්ට එකක් අරන් තමා ගියේ?” රාජු ගේ බොරුව අතේ පත්තුවීම වලක්වනු පිණිස රශ්මි කීවා.

“ඔය කකුලත් බැන්ඩේජ් කරගෙන ඉන්නේ? අපි කැබ් එකේ යන නිසා ගානක් නෑ”

“අහන් ඕන උනොත් මට කියන්න ෆාදර් මම වැස්සේ හරි එන්නම් මේවා මගේ යුතුකම්!”

“හොඳමයි සිස්ටර් ඔබේ ශුද්ධ වූ කැමැත්ත ඒකනම් මට දෙවියන්වහන්සේගේ කැමැත්තට පිටු පාන්න බෑ නේ?”

“පරිස්සමින් ෆාදර් ... මේ වැස්ස දරානුවෙන්නත් පුළුවන් ..ජේසු පිහිටයි!”

“ජේසු පිහිටයි!!!”

රශ්මි ටෙලිෆෝන් එකේ රිසිවරය තියලා සාලේ තිබ්බ සෝෆා එකේ ඉඳගත්තේ බාලාපොරොත්තු කඩවුණා කියන හැඟීමෙන්, ඒ හරියටම මොකද කියන එක කෙල්ල ට හිතාගන්න බැරි වුනා.

ටිකක් වෙලා සෝෆා වේ ඇලවිලා මනෝ ලෝකවල සැරිසරමින් හිටපු රශ්මි උඩ ගිහින් ඇහැරුනේ අහස් කුස පලාගෙන යන්න ගහපු හෙණ ගෙඩියකිනුයි.

‘දෙයියනේ මේ ටිකට මගේ ඇහැ පිය වෙලානේ!’

හවස් කාලයේ වැස්ස නවත්න සුපුරුදු පරිදි “සුටු සුටු” සද්දයෙන් සිංහල උළු සෙවිලි කල වහලය සිපගන්නා හඬ විටෙක ඉහල යන තවත් විටෙක පහල යන රිද්මයාණුකූල සංද්වනියක් මවන්නට වුනා.

එතකොට ම බාගෙට ඇරලා තිබුණු ඉස්සරහා දොරේ දොර පියනක් ‘ඩොන්..’ එහි සද්දෙන් විදුරු දෙදරවමින් වැහුනා.

‘මලා මට දොරවහන්නත් අමතක වුනානේ’ රශ්මි ඇඟ මැලි කඩමින් නැගිට දොරේ කොන්ඩිපට්ටම දමා යතුර ත් වට දෙකක් දකුණට කැරකුවා.

“අඩුම තරමේ මට කියලා යන්න හරි තිබුනා”

“ඒත් ඇයි එයා මට යනවා කියන්න අපේ අතරේ එහෙම සම්බන්ධයක් තියනවා යැයි ?”

රශ්මිගේ මනෝභාවයත් එකිනෙකට වෙනස් සිතුවිලිවලින් ඇය සමගම තර්ක විතර්ක කරන්නට පටන්ගත්තා.

“එක අතකින් මෙහෙම වුන එකත් හොඳයි!” ඇය අවසානේ තමන්ගේ ශුද්ධ වූ මනෝ භාවයට ඡයලබා දී මුළුතැන් ගෙට ගියේ,

‘ඊටත් එක්කම මොනවා හරි උයාගන්න ඕන කියන්න බෑ, ඊ ට ලයිල් ගියොත්!!’ කියන පෙර අත්දැකීම් වලින් උගත් පාඩම කට ප්‍රතිචාරයක් දක්කවන්නා ලෙසයි.

සෝයා මීට කරියක් හදලා, පරිපුයි බෝංචි එකට තෙල් දාලා හදාගත්ත රශ්මි, රාජු ගෙනත් දුන්නු පපඩම් පැකට එකෙනුත් දෙකක් බැඳගත්තේ බයිට එකට හපන දේවල් වලට රශ්මි දැරිවි කාලේ ඉදන්ම අමුතු ආසාවක් තිබ්බ නිසයි.

‘රාජුට ඕන ලබ්බක් කරගන්න කියලා මම කනවා පපඩම් හිඟ්මම්!!!’

තමන්ටම විස්තර විචාරයක් ලබාදෙමින් සිස්ටර් බත් පින්ඟානත් සමග නතර වූනේ ආයෙත් සෝභා එකේම තාමයි.

එළියේ වහින නිසා ඇඟට දැනුනු සීතල මකාගන්න බත් පත මේසේ උඩින් තියපු රශ්මී ගිනිකුරක් ගහලා ගිණි උදුනේ පොටකටු අඟුරු කැට දල්ලවන්නට උත්සහ කරා, එක පාරට පත්තු නොවුනත් ක්‍රමයෙන් උදුන දැල්වීම සෝභාවේ සිට බත් ගිලිමින් ද, ගිණි තපිමින් ද, සිටි කෙල්ලට මහත් අස්වැසිල්ලක් වුනා.

“අම්මෝ ඇති යන්නම් පත්තු වුනා” කෙල්ල සුසුම් ලැබුවා.

පහුවදා උදේම නැගිටින්න හේතුවක් නොතිබුණු රශ්මී ඇඳෙන් නැගිටිද්දී උදේ 10 පහුවෙලා තිබ්බා. කිරි තේකක් හදාගෙන මිදුලට බැහැපු කෙල්ලට දවස් ගානකින් ඉර පායලා තියනවා දැකීමත් හිතට තෘප්තියක් ගෙන දෙන්නට වුනා.

“අම්මෝ නැවුම් සුවද! පැළ බැඳගෙන වහින්නේ නැතුව හැමදාම මෙහෙම තියනවා නම් ඡෝක් හෝ” තමන්ටම මුමුනාගත්ත ඇය තේ උගුරක් තොල ගැවා.

පායපු වෙලාවේ කලින්ම නාලා රෙදිටිකත් හෝදලා දාන්න තීරණය කරපු කෙල්ල බාත්රුම් එකට රිංගගත්තම මුලින්ම දැක්කේ දැන් දවස් කීපයක් තිස්සේ රාජු සෙල්ලම් දාපු රැලි පායයි. කෙල්ලට ඉබේටම හිතාවක් ආවා. ඒ රාජු මේක ඇඳන් හිටපු හැටි මතක් වෙලයි.

මොනවා උනත් රශ්මී දුරදිග බලලා වැඩ කරන්නත් ඕනේ කියලා තීරණයක් ගත්තා. නාලා කරලා රෙදිත් හෝදලා, වැලටත් දාලා ආයෙත් සාලට ආපු රශ්මීට දැනුනේ මහා පාළුවක්, මොකද කියවන්න තමන් කැමති පොතක්වත් මේ ගෙදර තියෙයි කියලා එයා හිතුවේ නෑ.

කම්මැලිකමට බලා සිටීමට බංගලාවේ සාලේ පොත් රාක්ක කිහිපයක්ම ලස්සනට තිබුණත්, ඒවා අවුරුදු ගානකින් අල්ලලාවත් නැති බව පොත් උඩ තිබ්බ දූවිලි තට්ටුවලින් මනාව පෙනෙන්නට තිබුණා. දිග සෝපාවේ හාන්සි වෙලා හිටපු රශ්මිට එක් රාක්කයක තිබුණු රතු පාට එක පොතක් දැක්කහම ඒ මොකක්ද? කියලා බලන්න ඇතිවුණු කුතුහලය නිසා ම නැගිටලා විසිත්ත කාමරේ ඇතුළට වෙන්න තිබ්බ රැක් එක ළඟට ගියා. ඒ පොත අතට අරගෙන බලද්දි ඒක මේ වාල්ස් ඩිකන්ස් ගේ නවකතාවක්, ඇත්තටම ඒ නවකතා රශ්මිට බර වැඩි නිසා එයා ඒ පොත එහෙම්මම තිබ්බ තැනින්ම තිබ්බා. ඒත් එක්කම රාක්කයේ තිබුණු පොත් එකින් එක අතට අරන් ඒ මොනවද කියලා බලන්නත් රශ්මි අමතක කරේ නෑ.

ඒ අතර විවිධ විෂයන්වල පොත්විශාල ප්‍රමාණයක් එතන ගබඩා වී තිබෙන බව ඇයට තේරුණා. ඒත් එක් රාක්කයක යටම තට්ටුවේ එක කෙළවරක හතරැස් ලී පෙට්ටියක් තිබ්බා ඉබ්බ යතුරු දමා වහලා දාපු එකක්. එයත් කාලයකින් විවෘත නොකළ පරණ ආයින්තමක් ලෙසම බංගලාවේ තිබ්බා දැයි ඇයට සැක හිතුනා.

‘ඒත් ඇයි මේ ඉබ්බෙක් දාලා ලොක් කරලා තියෙන්නේ?’ හිතට මහා කුකුසක් දැනුනාත් ඉබ්බගෙ ප්‍රමාණය අනුව බලද්දි මේ ගෙදර කොහෙවත් හරියන යතුරක් නොතිබුණු බව කෙල්ලට හොඳටම විශ්වාසයි. ඒත් මේක ඇතුලේ මොනවද තියෙන්නේ කියලා බලන්න වෙන වැඩක් නැති නිසා රශ්මිට බලන්න ආසාවක් ඇති වුණා.

“සමහර විට නිධානයක් තියෙන්නත් බැරි නෑ හිනි”

වෙනත් කාමරයක තිබුණු ආයුධ පෙට්ටියෙන් අඩුවක් රැගෙන ආපු රශ්මි ඉබ්බාගේ යකඩ කුර කපන්නට වෑයම් කරා ඒත් හිතන තරම් ලේසි වුනේ නෑ ඒක, පුල් ඩම්ප් එක දාලා අල්ලපුවම ඉබ්බාගේ යකඩ කුර කටස් ගාලා කැපිලා ගියා.

ඒ එක්කම “කිරි.....ස්” ගාලා හඩකින් පරණ පෙට්ටියේ පියන ඇරපු රශ්මිට දැක ගන්නට හැකි වුණේ එයා හීනෙන්වත් නොහිතපු දේවල් ටිකක්. ඒක ඇතුළේ තිබුණේ අර එදා කබඩ එකේ ලාව්වුවෙන් හම්බුන magazine එක වගේ තවත් නිරුවත් රූප සහිත මැගසින් ගොඩක්. ඒ වගේම සිංහල පත්තර වගේකුත් තිබුණා. ඒ අතර රන් ආලේපිත උපැස් යුවලක් සහ තීන්ත පෑන් කිහිපයක්ද රශ්මිට හමුවුණා.

“මේවා නම් ෆාදර් ජෝෂුවාගේ වෙන්න ඕන සුවර් එකටම”

ඒ නිරුවත් සහරා එකින් එක බලද්දි රශ්මිට තේරුණේ තමන් කබඩ එකේ ලාව්වුවෙන් අරන් බලලා තියෙන්නේ හරිම ප්‍රථමික මට්ටමේ සහරාවක් බවයි. මෙතන ඊට වඩා දේවල් තිබුණු පත්තර තිබුණා. ඒත් කෙල්ලගේ හිත එකපාරටම ඇදිලා ගියේ ඒක ඇතුළේ තිබෙන වෙන්න පොතකටයි.

“මේ මොකද්ද ? කාගේ ද මේක? මේ ඩයරියක් නේ?”

පෙරලලා බැලුවත් එහි නමක් ගමක් නොතිබීම කෙල්ලගේ හිතට වද දෙන්නට වුණා. හැබැයි ඒකෙ විස්තර ඉංග්‍රීසි වැල් අකුරෙන් දිගට දිගටම දවසින් දවසම ලියලා තිබුණු හැටි දැක්කහම කෙල්ලට හිතුවේ මේක පිරිමියෙක්ගේ අත්අකුරු නම් වෙන්න බෑ කියලයි.

“ඒත් මේ අකුරු කාගෙද?”

කෙල්ල අයෙත් හිතන්න ගත්තා. ටිකක් කියවද්දි තේරුනේ මේක කලින් මෙහෙ වැඩ කරා කිව්ව හෙඩ් මාස්ටර් හිටපු සිස්ටර් ගේ එකක් වද්ද කියලායි. ටිකක් කියවද්දි කෙල්ලගේ සැකය තහවුරු වුණා. මේ ඩයරියේ ලියා තිබුණු බොහෝ දේවල් සාමාන්‍ය තොරතුරු උනත් ඒ අතරින් පතර රශ්මිගේ ඇස් නැවතුනේ සිස්ටර් විසින් ලියා තිබුණු, ඇයට ෆාදර් ග්‍රැන්සිස් කෙරෙහි ඇති උන රෝමාන්තික හැඟීම් පාලනය කරගන්නට ඇය වෙහෙසුණු ආකාරය ගැනයි. එය කියවීමට ඇබ්බැහි වුන රශ්මි රැට මැගී නුඩල් පැකට් දෙකකින් රාත්‍රී කෑම ලෙස සැඟීමකට පත්වීමට තීරණය කරා.

“මේක කියවන්න කියවන්න ඉන්ටරස්ටින් නේ” කෙල්ල නින්දට ගියෙන් 8 ට විතර වැස්ස එක්ක ලයිට් ගියපු නිසා යි.

පහුවදා උදේ නැගිටලත් රශ්මි පෙට්ටියේ තිබුණු සහරා එකින් එක පෙරලමින් කුතුහලයෙන් කියවන්නට උනේ කිසිදිනෙක නොදැනුනු අලුත් දැනුමක් ලබාගන්නවා තරම් උනන්දුවෙන්.

මේ දේවල් එක්ක නිකම්ම කෙල්ලට රාජ්‍යගේ පලහිලව්වත්, වැස්සෙන් පහල දෙතියායේ ගමට වී තිබුණු භානිය ගැනත් තාවකාලිකව අමතක කරවීමට තරම් බලවත් වූනා.

දවස් දෙකකට විතර පස්සේ දවල් බංගලාවේ දුරකථනය නාද වෙනකොට රශ්මි හිටියේ දවල්ට හදාගත්ත බත් එක කනගමන්.

“හෙලෝ!”

“හෙලෝ රශ්මි සිස්ටර් මේ මම ෆාදර් ෆැන්සිස්”

“අනේ ඔව් ෆාදර් අර ගමන ගිහින් ආවද කියලාවත් මට විස්තරයක් අහන්න බැරි වුනානේ?”

“ඒකනේ බලන්නකෝ මටත් කතා කරන්නවත් වෙලාවක් තිබ්බේ නෑ මේ වැඩ අස්සේ. කොහෙද අපි එදාම එන්න කියලා හිතාගෙන ගියාට එන්න වුණේ නෑ. අපිත් වැස්සට අහුවෙලා පාලමෙන් එගොඩ වෙන්න බැරුව එහෙම නවතින්න වුණානේ සිස්ටර්.”

“අප්පටසිරි එහෙමද ෆාදර්, එව්වර වතුර පාරක්?”

“ඒකනේ සිස්ටර් කියන්නේ කන්දට වැහිනකොට බලාගෙන ඉද්දි වතුර ලෙවල් එක විනාඩි ගනේනේ අප් වුනේ ඔන්න.”

“අහ්...”

“මම මේ ඊයේ ආවේ ආයෙත් බඩු ටිකක් අරගෙන යන්න කියලා හිතාගෙන, අපි හිතුවට වඩා ගමේ ඒ පැත්ත හොඳටම විනාශ වෙලා තියෙන්නේ සිස්ටර්, අපේ ඉස්කෝලේ ට එන ළමයින් එතන ඉන්නවා, පල්ලියෙන් දෙන්න පුළුවන් උපරිම ආධාර දෙන්න තමා මම ප්ලෑන් කරගෙන ඉන්නේ?”

“අහ්න් ඒක නම් ඉස්තරම් අදහසක් ෆාදර්..... දුප්පතා සහ පියා නැත්තාද විනිශ්චයකරව්. පීඩිතයාටත් අසරණයාටත් යුක්තිය ඉෂ්ටකරව්.”

“ශීතාවලිය 82:3 හරියටම හරි සිස්ටර්”

“අදත් මම මේ යන්න කියලා හැදුවේ?”

“අතේ මමත් ඉන්නද ෆාදර් ග්‍රැන්සිස්?”

“යන්න නම් ආවට කමක් නෑ, මොකද අද ටිකක් පායලානේ තියෙන්නේ කොහොමත්?, දැන් වෙලාව එකයි ගානක් නේද? අපි දෙකට මෙහෙත් යමු ?”

“හොඳමයි!”

කොහොමත් හවස් වෙන්න කලින් මම වෙන වාහනයක හරි දාලා සිස්ටර්ව පල්ලිය ගාවට එවන්නම්කෝ”

“හරි ෆාදර් මම දැන්ම ලෑස්ති වෙලා එන්නම්”

“බොහොම හොඳයි එහෙනම් ජේසු පිහිටයි!”

“ජේසු පිහිටයි!”

දුරකථනය සංවාදය අවසන් වුණාට පස්සේ රශ්මී කල්පනා කරේ කම්මැලිකමෙන් හිටපු තමන්ට කලින් සිස්ටර් ගේ ඩයරිය හමුවීමත් හරියට වළුරාට දැරිපියක් අහුවුනා වගේ ම නේද කියලයි.

තද නිල් පාට සහ සුදු පාට පාලියේ ඇඳුමකින් සැරසුණු රශ්මි කුඩයක්ද අතැතිව ඉක්මනින් පල්ලියට එන්න හෙමින් හෙමින් පල්ලම් බහින්න වුනේ මේ පාරේ ගිහිල්ලා රාජුත් ලිස්සලා වැටිලා පුක ඇත ගත්ත හින්දයි. රශ්මි පල්ලියට යනකොට ෆාදර් විතරයි පල්ලියේ හිටියේ.

“ආ එන්න එන්න සිස්ටර් මම මේ කලින්ම යන්න පුළුවන් වෙයිද කියලා කල්පනා කරගෙන හිටියේ සිස්ටර් පරක්කුයිවක්ද කියලා?”

“මමත් වැස්සකට කලින් ඉක්මනින් අඩිය තියලා ආවා”

“මම කලින් යන තරමට එන්න ලේසියි, දැන් පායලා තිබ්බට හතර හමාර, පහවෙද්දී අයෙක් වහින්න පටන් ගන්න පුළුවන් කාලගුණේ ට අනුව.

“ඒකනං එහෙම තමා ෆාදර් එතකොට කෝ මේ රාජු අංකල්?”

“රාජු එහෙ වැඩ, එදා ගියා ගියාමයි”

“එහෙමද?”

“එහෙනම් අපි යමුද සිස්ටර්? මම ඕන බඩුභාන්ඩ ටිකත් කැබ් එකට පටවගෙන තමා හිටියේ”

“හරි යමු ෆාදර්”

දීර්ඝ ගමනාන්තයක් නොවුණු විනාඩි පහළොවක විතර දුරකින් තිබුණු බැවුම් සහිත ප්‍රදේශයකට රථය මඩ සහිත පාරේ ඇදී යන්නට වුණා. රශ්මි හිතුවාට වඩා විශාල ප්‍රදේශයක් නාය ගොස් ඇති බව දැක්කාම කෙල්ල පුදුම හිතූනා. ඇත්තටම මේ පැත්තට කලින් ඇවිත් නොතිබුණත් දුඹුරු පාට පස්වලින් විශාල ප්‍රදේශයක් වැහිලා තියෙනවා දකිනකොට කෙල්ලට හිතුවනේ මේ ඔක්කොම ගෙවල් තිබ්බ පැත්තක් වෙන්තැති කියලයි.

“කොහෙද ෆාදර් අවතැන් වෙච්ච කටටිය ඉන්නේ?”

“අහ්න් අර පෙන්න සුමංගල පන්සලේ තමා කට්ටිය ඉන්නේ?” ෆාදර් ඇහිල්ල දිගුකරමින් ඇතින් පෙනෙන ස්ප්‍රපයක් පෙන්වමින් කීවා.

“අහ්න් එහෙමද?”

“ඇයි මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද සිස්ටර්?”

“නැ ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි!”

“එහෙනම්?”

“නැ අපේ පල්ලියෙන් පන්සලක ඉන්න මිනිස්සුන්ට ආධාර දෙන එකට මහා පල්ලිය එකඟ වුණාද ෆාදර්?”

“අයියෝ එහෙම එකක් නැ සිස්ටර්, මෙහෙ කොළඹ වගේ සංකීර්ණ දේශපාලන ආගමික මතවාද නැ, කවුරුත් මිනිස්සු නේ? පන්සලේ හිටියත්, පල්ලියේ හිටියත්, පාරේ හිටියත් කන්න නැති මිනිහට බඩගින්න එක වගේ දැනෙනවා”

“ඒ කතාව නම් සහතික ඇතිකි තමයි ෆාදර්? ඒත් හුඟක් මිනිස්සු එහෙම හිතන්නේ නැනේ?”

“අන්න ඒ නිසා තමා රශ්මි සිස්ටර් ලෝකෙටම හෙන ගැහිලා ගිහින් තියෙන්නේ?”

වල ගොඩේලි සහිත මාර්ගයේ ඩබල් කැබ් රථය ඉස්සරහට ම ෆාදර් පැන්සිස් පදවාගෙන ගියා. පන්සලට යනකොට කොහෙදෝ ඉදන් කැබ් එක පැත්තට කොළු ගැටයෙක් දුවගෙන එනවා රශ්මි දැක්කා.

“ආ මේ කසුනුත් ඇවිල්ලා ඉන්නේ?”

“ඔව් සිස්ටර් මේ කොල්ල, මේ පෙරේද ඉඳන් මෙහෙ, මුගේ යාලුවෝ ගොඩක් මෙහේ ඉන්නවනේ. ඉස්කෝලෙන් නැති එකේ ගෙදරින් අවසර දීලා. මුත් මේවත් ඉගෙන ගන්න එපැයි”

“නැතුව නැතුව ෆාදර් සමාජ සේවය ඉගෙන ගන්න එක බොහොම හොඳයි”

කියලා කියන ගමන් රශ්මී දොර ඇරගෙන කැබ් එකෙන් බැස්සා.

“කොල්ලෝ මේ පිටිපස්සෙ තියෙන පෙට්ටි ටික ගෙතියන්න උදව් කරනම්!” කියලා රශ්මීත් කැඳවාගෙන විහාරස්ථානයේ තිබුණු ආවාසකයක් පැත්තට ඇයව කැඳවාගෙන ගියේ පොඩ් හාමුදුරුවෝ හඳුන්වා දීමටයි.

“පොඩ් හාමුදුරුවෝ කිව්වට දැම්මේ පන්සල අයිති මේ උන්නාන්සෙට තමා” රශ්මීත් කුළුපතව ආචාර කරමින් තමන් හඳුන්වලා දුන්නා.

ෆාදරුත් හාමුදුරුවෝත් කතාවට වැටුණු වෙලාවේ රශ්මී පොඩ්ඩක් එළියට යන්නම් කියලා ආවේ රාජු මොන ලෝකේ අන්තර්ස්ථාන වුනාද කියලා හොයාගන්න හිතාගෙන, කසුන් බරටම වැඩ පරිප්පු ගෝනි වගයක් හරි හරියට කරන්නේද දැන හිටියා.

“කසුන් ඔයා ට ඔය බර වැඩ කරන්න පුළුවන්ද පුතේ?”

“අපෝ මේක සුලුදෙයක් සිස්ටර්!”

“කෝ මේ රාජු අංකල් ? එයානේ හරි නම් ඔය වැඩ කරන්න ඕන”

“රාජු මාමා වහලෙන් වැටිලා ඔලුවත් බැඳගෙන අන්න අරපත්තේ ඉන්නවා”

“මට කීවා ෆාදර් මේ මිහිහා පණ්ඩිත වැඩකරන්න යනවනේ?”

“මම හිතන්නේ ඊට උයන්න මොනවදෝ හදනවද කොහෙද තිස් ගානක් ඉන්නවනේ හැමෝටම කන්න හදන්නත් එපැයි”

“හා එහෙමද?”

“දැන් මොන වහලෙන් ද මිනිහා වැටුනේ පුනේ?”

“අන්න අර බණ මඩුවේ වහලේ තෙමෙන තැන් රෙපෙයාර් කරන්න ගිහින් සිස්ටර් මොකද කට්ටිය ඊට ඉන්නකොට වැස්සට තෙමෙනවා කියලා”

“දෙවියනේ පොඩ් උසක් නෙමෙයි?”

“මාමා ගේ වාසනාවට අර අවාසේ හදන්න ගෙනාපු වැලි ගොඩ උඩට පත බාවුනේ ඔන්න හිහි”

“ඔයාට නම් හිනා...”

“මාමා වැටහුන ගමන් මම තමාලගට ගියේ ඔන්න ටික වෙලාවක් යනකම් සිස්ටර් ගේ නම කියකිය බයවෙලා කලත්තේ වගේ හැදිලා හිටියේ හිහි”

“මගේ නම?”

“රශ්මි රශ්මි කියා”

“එහෙනම් අංකල් ගේ ඔලුව හොඳටම කොහේ හරි වැදිලා පුනේ හිහි”

එහෙම කීවම කසුනුත් බඩ අල්ලාගෙන හිනාවෙන්න ගත්තේ වැඩේ තේරිලා.

“පෙරේදාට පලමු දානේ අර ලිස්සල වැටිලා කකුලත් මේවා කරගත්තේ, ඒ අස්සේ යනවා අයේ වහලවල් උඩ නගින්න හ්ම්ම්”

“ඒකනම් එහෙම තමයි සිස්ටර්, ඒත් රාජු මාමාලාට ඕවා නුපුරුදු දේවල් නෙමේනේ? ඒවා ගල් වගේ ඇහවල්”

කියල හිතාවෙන ගමන් ගෝනියක් කරට අරන් රශ්මිව පහු කරගෙන ආවසේ පැත්තට ගියා. රශ්මි ටිකක් නැවතිලා කල්පනා කරේ

“රාජු මොකද තමන්ට මේ බව ටෙලිෆෝන් එකෙන්වත් කීවේ නැත්තේ” කියලායි

කෑම හද හදා හිටපු තැනට රශ්මි ගියහම තවත් පිරිසක් එක්ක කයිය ගහගහ හිටපු රාජු එකපාරම ඩිම් වෙලා ගියා. රශ්මි දොරකඩ ඉන්නවා දැකලා. රාජු කීයටවත් බලාපොරොත්තු වෙන්න නැතුව ඇති සිස්ටර් එයි කියලා.

“රශ්මි සිස්ට කොයි වෙලාවෙද ආවේ?”

“මම මේ ෆාදර් එක්ක ආවේ”

“මම දන්නේ නැතේ අංකල් මෙව්වර විනාශයක් වෙලා කියලා”

“ඒකතේ බලන්නකෝ වෙච්ච් දේ?”

කියපු රාජුත් නැගිටලා සිස්ටර්ව පැත්තකට අඩගහගෙන ගියා, මොකද අනෙක් මිනිස්සුන්ට පෙන්නයි.

“මම ආපු එක හරි නැද්ද අංකල්?”

“නැ ආපු එක නම් හොඳයි”

“එහෙනම් මොකෝ මේ බුම්මගෙන”

“මම මේ දැන් වැඩ අස්සේ නේ ඉන්නේ සිස්ටර්? අපි පස්සෙ කතා කරමුකෝ, සිස්ටර් ආවසේ පැත්තෙන් ගිහින් ඉදන් ඉන්නකෝ? මේ පැත්තට එන්න එපා මේ උයන මිනිස්සුන් එක්ක වල්පල් කතා කරන්න හොඳ නැ. ඔය මිනිස්සු ගිහිල්ලා ගමේ කයි කතන්දර කියයි”

කියලා කණට කරලා කිව්වා.

“ඒ මොකදටද අංකල් මට කතන්දර හදන්නේ?”

“නැ නැ දන්නැද්ද ඇහැට කන්න පෙන තරුණ ගැණු ළමයෙක් දැක්කාම මේ ගම්වල ඉන්න නාකි ෆෝම් වෙනවනේ?”

“එතකොට ඒකද මේ ඔයත් ෆෝම් වෙලා මගේ සායවල් ඇදත් ඔලබක්කෝ නටන්නේ අහ්?”

කියලා හිතාවුණු රශ්මි පිළිතුරක් බලාපොරොත්තුවෙන් රාජු දිහා බැලුවා.

“කට කට රශ්මි සිස්ටත් මොනවා කියනවද මං දන්නැ?”

“ඉතින් ඇත්තනේ!”

“හරි හරි ගිහිල්ලා ඉදගෙන ඉන්නකෝ මම තේ එකක් හදාගෙන එන්නම්” කියලා ආයෙත් රාජු මුළුතැන්ගේ පැත්තට යන්නට වුණා. රාජු තේ එකක් ගේනකම් බලාගෙන හිටපු රශ්මිට තේ එක හම්බවුණේ කසුන්ගේ අතින්.

“කෝ මාමා?”

“එයාට වැඩලුනේ මට ගිහින් දෙන්න කීවා?”

“පුදුම මිනිසෙක්නේ මාත් එක්ක දැන් වැඩි කතාවකුත් නෑනේ?”

“මාත් එක්ක නම් එහෙම ප්‍රශ්නයක් නෑ”

“මට පෙන්වන්නේ හොඳ පාරක් වැදිලි ඔලුවට හිනි?”

“හිනි සිස්ටර් වැලි ගොඩ නොතිබෙන්න මිනිහා අද කනත්තේ තමා” කියලා හිතාවුණු කසුන් ආයෙත් හැරිලා යන්නට උනා.

ඊට පස්සේ ගමේ අවතැන් කඳවුරේ හිටපු ගැණු කිහිප දෙනෙක් සිස්ටර් හම්බෙන්න ඇවිත් කතා කරන්නට උනේ පාසලේ දී තමන්ගේ ළමයින්ගේ අධ්‍යාපනය සහ ගමේ වල්පල් ගැන. වෙලාව යනවා නොදැනුණු නිසාත් හවසන් වැස්සක් එනවා වගේ තිබුණු නිසාත් ෆාදර් කීවා

“එහෙනම් සිස්ටර් ඔහොම දැන් බංගලාවට ගියා නම් හරි තව ටිකකින් වැස්සක් එනවා”

“හරි හොන්දමයි ෆාදර් !! එතකොට ෆාදර් අද මෙහෙද ඉන්නේ?”

“අද මම මෙහේ ඉන්නේ අද හවසන් කට්ටියක් මෙහෙට ආධාර වගයක් අරන් එනවා කියපු නිසා, මම කෙලින්ම මෙනට වාහනේ ගෙන නිවා අයේ පල්ලියට ගෙනිහින් ගේන එක බොරු වැඩක් නේ?”

“ඔව් ඒකත් හොදයි නැත්නම් ආයෙත් මෙහාට බඩු ටික අදින්න එපයි?”

“අන්න ඒකයි, මම කියන්නම් මම රාජුට කියන්නම් සිස්ටර් ව ගිහිල්ලා පල්ලිය ගාවින් දාන්න කියලා, අර ටික පයින් යන්න පුළුවන්නේ?”

“අපොයි පුළුවන් ෆාදර් ඕක මහලොකු දුරක් ඇ? මෙනෙ ඉඳන් උනත් මට පයින් යන්න පුළුවන්?”

“එහෙම කරන්න ඕන නෑ සිස්ටර් වැඩිය මේ පැත්ත දන්නෙත් නෑනේ?”

“ඒක නම් එහෙම තමා මම ඇවිත්ම නෑ මේ පළාතට”

“ඒකනේ!!!”

ඒ එක්කම රාජු ඇතින් එනවා දැකපු ෆාදර් පැන්සිස් අත වනලා මිනිහට කතා කරා.

“රාජු සිස්ටර්ව ගිහිල්ලා පල්ලි ලඟින් දාලා එන්න?”

“හා හොදමයි, කොහොමත් සිස්ටර් මෙහෙ රැ කියාගන්න බැනේ ෆාදර්?”

“ඔව් එක තමයි”

“කැබ් එකේ ගිහින් එන්න මෙන්න යතුර” කියලා ෆාදර් තමන්ගේ උඩ සාක්කුවේ තිබුණු යතුර කැරැල්ල අරගෙන රාජුගේ අතට දුන්නා.

“එහෙනම් ජේසු පිහිටයි ෆාදර්!!”

“ඔයාටත් ජේසු පිහිටයි රශ්මි සිස්ටර් පරිස්සමෙන්” කියලා ෆාදර් කෑම හඳුනා පැත්තට ඇවිදගෙන යන්නට උනා.

කැබ් එකට ඇවිල්ලා වාඩි වුන රාජු වැඩි කථා බහක් නැතුවම පැද්දී පැද්දී ගුරු පාර දිගේ රථය පදවාගෙන ගියා.

“රාජු අංකල් මාත් එක්ක තරහ වෙලාද?”

“අපෝ එහෙම දෙයක් නෑ”

“නැති වෙන්න බෑ, එහෙනම් මොකද කතාව අඩු?”

“නෑ සිස්ටර් එක්ක ඕනෑවට වැඩ මම ලං උනා කියලා හිතුනා ඒකයි. මම වැරදි වැඩක් කරේ සිස්ටර් මට සමාවෙන්න, අයේ එහෙම අඩු පාඩුවක් වෙන්නේ නෑ මගෙන්”

“අනේ මන්දා ඔයා මොනවා කියවනවද? කියලා”

“මේ කියෙන්නේ වැරද්දට දෙයියන්නාන්සේ මට දීපු අනතුරු ඇහ වීම” රාජු තමන්ගේ හිස ඔතා තිබුණු වෙළුම් පටිය පෙනුවා.

“අහ්න් එකත් එහෙමද? දෙයියන්නාන්සේ මෙයට යස පාඩමක් උගන්වලා වගේ?”

“නැතුව සිස්ටර් වහලෙන් ඇදගෙන වැටෙන කොට දෙයියන්නාන්සේ කථා කරා කල්පනාවෙන් වැඩකරන්න සිස්ටර් ගේ නම කැත නොකර කියලා”

“හිහි එකද රශ්මි කිය කිය දැහලුවේ වැට්ට්ට පාර”

“අයේ අහන්න දෙයක් නෑ අර පොඩි පකයා තමා ඕක කියන්න ඇත්තේ!!”

“කවුරු කිවත් කතාව වත්තනේ අංකල්”

“සිස්ටර් මට සමාව දෙනවද?”

“බලමුකෝ දෙන්න පුළුවන් ද කියලා”

එතකොට වාහනේ වෙගේ බාල කරපු රාජු සිට එකෙන් ඉස්සිලා බැලුවේ පාලම ලද කීප දෙනෙක් රැස් වෙලා හිටපු නිසායි.

“මල්ලි මොකද සිත් එක ?”

“අහ් රාජු අයියා පාලම උඩින් වතුර දානවා”

“අප්පා කඳෙන් වැහැගෙන එනවා වගේ එහෙනම්?”

“ඒක තමයි කැබ් එක දාන්න එපා”

“ඒක තමා බං ඔය පාලමත් දත වගේ තියෙන්නේ යට කණු ඔක්කොම දිරලා”

“මම මෙතනින් බැහැලා පයින් යන්නම් අංකල්?”

“පිස්සුද සිස්ටර් අර ඉන්නේ ගමේ මදාව කොල්ලෝ රැලක්, තනියෙන් ගියොත් බඩකුත් එක්ක තමා බංගලාවට යන්න වෙන්නේ” අරුන්ට නොඇසෙන පරිදි රාජු හෙමින් කීවා.

“එහෙමත් එකක් ද? එතකොට මම කොහොමද? යන්නේ?”

“මම කියන්නම් සිස්ටර් බහින්නකෝ අපි කැබ් එක මෙනත දාලා පයින් යමු?”

“අනේ අංකල්ට කරදරයි නේ?”

“දේව දුවරු ආරක්ෂා කරන එක මගේ රස්සාව සිස්ටර් පිස්සු නැතිව බහින්නකෝ?” කැබ් එක රිවස් කරලා පාර අයිනෙන් නතර කරපු රාජු කීවා.

“බලාගෙන සිස්ටර් කකුල් ලිස්සයි” පාලමෙන් වතුර පාර මැදින් ගවුමත් උස්සගෙන එගොට වෙන රශ්මි දිහා බලලා එක කොල්ලෙක් කීවා. කොල්ලෝ ඔක්කොගෙම ඇස් නැවතුනේ රශ්මි ගේ කිරි සුදු පාට ලස්සන කකුල් දෙක දිහාවට.

“මඬ ගැවුනොත් සුදු කකුල් කැත වෙයි හිහි” කොල්ලෝ රැලම හිනා වුනා.

“කට වහපියවු ඕනන්නැති විහිලු නොකර” රජුගේ කටට උන් හිනාව වහගත්තා.

ටික දුරක් පාලම පාස් කරලා ඇවිදගෙන එනකොට රාජු හඬ අවදි කරා.

“දැක්කනේ මම කීවේ?”

“ඔක්කොමලා කකුල් දෙක දිහා බලන් උන්නේ?”

“තනියම හිටියනම් බලලා නවතින්නේ නෑ?”

“එහෙනම්?”

“ඇත් කරලයි නවතින්නේ හිහි”

“රියා අංකල් හිහි”

අන්න වාසල මුදලාලිගේ වීල් එක ඇතින් පේන වහනයක් පෙන්වමින් රාජු කීවා. බලමු ටෝක් කරලා ලිප්ට එකක් දෙයියිද කියලා.

“රාජු මල්ලි මොකෝ පයින්” වීල් එක ස්ලෝ කරලා රශ්මි ගේ නාරි දේහය හොඳින් බලන ගමන් උෟ ඇහුවා.

“කැබ් එක පාලමට එහා”

“අපේ වතුර දානවද?”

“ඔවු නේ?”

“මදැයි මම ටවුමට යන්න ආවා මාවත් වැස්සට අනුවෙයි වගේ එහෙනම්?”

“අහ්න් එළවලු අරන් යනවද?” ලීක්ස් සහ කැරට් ගෝනි දෙකක් පස්සේ තියනවා දැකපු රාජු ඇහුවා.

“ඒකනේ වැඩේ දෙන්නෙක් ට යන්න නම් ඉඩ නෑ”

“මොකෝ සිස්ටර් කරන්නේ මගේ කකුල් දෙක උඩවත් ඉඳගෙන යමුද වැස්සක් එන්න කලින්”

“වෙන කරන්න දෙයක් නෑ නේ”

“නගින්නකො එහෙනං මම සියඹලා ගහ ලගින් ආලා යන්නම්... පල්ලිය ගාවට නම් මේක අදින්නේ නැතිවෙයි ලෝඩ් එකක් එක්ක”

“අපෝ ඒ හොඳට ඇති අයියේ!”

මුලින් රාජු ඉඳගෙන රඟ්ම් ට තමන්ගේ දෙකකුල උඩ පස්ස තියා ගන්නට ඇරයුම් කාරා, කෙල්ල වැඩේම අකමැති උනත් වෙන කරන්න දෙයකි නැති නිසා රාජු පෙන්නපු වදියට ඉඳගත්තා. ටිකක් දුර චීල් එක වලවල් වල වැටි වැටි ඉස්සරහට යද්දී රාජුගේ කකුල් දෙක උඩ ඉඳගෙන හිටපු රඟ්ම් ටිඅක ටික පස්සට ගිහින් රජුගේ ඔඩොක්කුවේම නැවතුනේ දෙන්නවම අසහසුකාවයට පත් කරමිනුයි. එළවලු ගෝනි නිසා වාසල මුදලාලිට ගානක් නෑ ජේන්නෙන් නෑ. රඟ්මේගේ උණුහුම ට රාජු ගේ අකිලිලා තිබ්බ කිඹුලා බනිස් ගෙඩිය පනගහලා නැගිටලා එන්න එව්වර වෙලා ගියේම නෑ. රඟ්මේගේ පුකටත් දැන් හොඳට තේරෙනවා රාජුගේ කලිසම අස්සේ තිබ්බ ලිඟුව කෙලින් වෙලා තමන්ගේ තට්ටම් වල උණුසුම හොයනවා කියලා. ටිකක් වෙලා එහෙම්මම හිටපු රාජු එක පාරට රඟ්මේගේ ඉනදෙපත්තෙන් අල්ලගත්හම කෙල්ල වෙවුලලා ගියා. ඒ එක්කම වැස්ස පටන් ගත්ත නිසා වාහනේ පෙරලන්නේ නැතුව එළවන සිහියෙන් හිටපු මුදලාලි ට මේ කිසි දෙයක් ගෝවර වුනේ නෑ.

එක්කර තමන්ගේ අත් දෙක රශ්මීගේ පිට දේපැත්තෙන් හොඳට මසාප් කරනවා වගේ අතගාපු රාජු සිටි එකෙන් ඉස්සෙමින් කෙල්ලගේ ඉන දෙපැත්තෙන් අල්ලාගෙන ලිඟු පහර දෙනවා වගේ තම යටි කය රශ්මීගේ නොඉදුල් යටි කයේ අතුල්ලන්නට වුනා. පිස්සුවෙන් වගේ කෙල්ල ගේ ඉන අත ගාන ගමන් ටික වෙලාවක් එහෙම කරපු එකපාරට වෙවුලලා හිහින් නැවතුනේ තැනගේ යට කලිසම තේ කරමිනුයි. රශ්මී මේ කිසිවක් සිදු නොවුනා කියාලා පෙන්නන්න මුහුණෙන් අසාර්ථක උත්සහයක් ගනිමින් හිටියා.

“මල්ලි මම ඉසරහින් දානම් ඔකේ !” දෙන්නම පියවි සිහියට ආවේ ඒ වෙලාවෙයි.

“හරි හරි වාසල අයියේ ඔහොම දාන්න!”

විල් එකෙන් බැහැලා රශ්මී මුදලාලිට ස්තුති කරනකොට රාජු ත් අමාරුවෙන් බැහැගත්තා.

“එහෙනම් මම ගියා සිස්ටර් පරිස්සම්”

“හොඳයි මහත්තය. පෙනු පිහිටයි!!”

විල් එක ඇතට ගිහින් නොපෙනිලා යනකම් දෙන්නම නිහඩවම බලාගෙන හිටියා.

“සිස්ටර් මට සමාවෙන්න මේ මේ”

“වහලෙන් වටුනන්න ඒවා නම් නැවතිලා නෑ” එහෙම කියලා රශ්මී තනිවම පල්ලිය පාරේ කන්ද නගින්නකොට හිටගත්ත තැනම කුඩයක් ඉහලාගෙන රාජු ඇයගේ නැළවෙන නිතබ දිහා බලාගෙන කලපනා ලෝකය ක ගිලුනා.

-මතු සම්බන්ධයි-